

οοο φράγκα διὰ νὰ τραγουδήσῃ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας εἰς τὴν βασιλικὴν Ὀπεραν τῆς Μαδρίτης. Τὸ 1858 ἡ Οὐγγερ, περίφημος πρίμα, λησμονηθεῖσα σήμερον, ἔλαθεν 72.000 φρ. διὰ μίαν σαζόν. Εἰς τὸ Λονδὶνον ἐπληρώθη 15.000 φρ. διὰ 3 παραστάσεις. Ὁ Ρουμπίνι, ὁ καλλίτερος τενόρος, εἶχεν 195.000 τὸν χρόνον, εἰς τὰς ὁποίας προσέθετον ἄλλας 100.000 ἐργαζόμενος κατὰ τὰς διμηνύουσ διακοπὰς εἰς τὸ Λονδὶνον.

* *

Τί διαβάθουν οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς;

Ὁ Μπουρζὲ διαβάθει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς κοινωνιολογικὰ βιβλία· ὁ Μωρίς τὰ μυθιστορήματα τοῦ Δοστογιέσκου ὁ Ταχιὰς βιβλία, μαγειρικῆς ὁ Πιέρ Λουὶ μόνον ἐλευθερά βιβλία· ὁ Ροστάν... λαϊκὰ, εἰς τὰ ὅποια ζητεῖ τὰς μᾶλλον ἀσυνήθεις λέξεις, διὰ νὰ τοῦ εἶνε δυατὸν νὰ παρουσιάῃ διαρκῶς νέους στίχους. Ὁ Πιέρ Λοτι ἔχει γούστο ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἄλλους· δὲν διαβάθει τίποτε.

ΜΙΑ ΒΕΛΛΑ

Τὸ φτερωτό σὸν πέρασμα σὰν γέμματα μ' ἐφάνη,
ἦταν ἀφρός κ' ἐσβύστηκεν, ἦταν ὀνεῖρον πλάνη,
Τοιγύθω σὸν μοσχοβολιὰ παρθενικὰ σκορποῦσες,
Ὡ, τί καλὴ ποῦ θάσονται ὦν λίγο μ' ἀγαποῦσες!

Καὶ τὰ μαλλιά π' ἐπλέκονταν στὴν κεφαλὴ σὸν γέγρα
καὶ τ' ἄλικά τὰ χεῖλια σὸν, τ' ἄλικά σὰν πορφύρα,
τὰ μάτια σὸν τὰ γαλὰνὰ ποῦ σπύθες ἐπέτοῦσαν
κόσμον ὀνειροφάνταχτον στὰ βάθρεια τοὺς ἐκλειδοῦσαν.

Ὡ, τί καλὴ ποῦ θάσονται ὦν μ' ἀγαποῦσες λίγο,
ὅ,τι γι' ὦν θέλω νὰ σοῦ πῶ μέσ' τὴν καρδιὰ μου κορβὸν,
κ' εἶμαι βοηθὸς καὶ σιωπηλὸς στὸ πέρασμα σ' -ὦ, μόνη,
Ἐλέρσας κ' ἐχάδηκες σὰν τὸν ἀφρό, ποῦ λυώνει.

ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Α. ΤΣΕΧΩΒ

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ Ἰδὼν Ἀντίμωβιτς Βορομπιῶφ - Σοκολῶφ ἔθεσε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πλατυτάτου πανταλονίου του, ἔστρεψε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐβύθησε τὸ ἀνερπὸν βλέμμα του εἰς τὰ παράθυρα τῆς

ἀπέναντι οἰκίας. Παρήλθον πάντε λαπτὰ σιγῆς.

— Πλήξῃς! ἐχαυρήθη ἡ ingénue Μάρια Ἀνδρέεβνα. Τί σιωπᾷτε, Ἰδὼν Ἀντίμωβιτς: Μιὰ ποῦ ἤλθατε καὶ μ' ἐμποδίσατε ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ ρόλου μου, πῆτε κατὶ! Εἴθετε ἀνυπόφορος μ' αὐτὴ σας τὴ σιωπῇ, σὰς βεβαίω.

— Χρὶ!... Θέλω νὰ πῶ ἓνα πράγμα, μὰ... διατάξω... Ἄς σὰς τὸ πῶ ἔξαρνα μὲ ὅλη μου τὴν ἀπλότητα, τὴν εὐληκρίαν, δίχως ντελικατέσας καὶ ὑπαινυγμάς... χωριάτικα... σεῖς ῥπορεῖ νὰ μὲ θυμώσεται, νὰ μὲ κατακρίνεται, νὰ μὲ περιπαιξεται... Ὅχι, κάλλιον νὰ σιωπήσω! Ἄς περιορίσω τὴ γλώσσά μου, νὰ μὴ μὲ βρῇ κανένα κακό...

«Τί νὰ θέλῃ ἄρ' αὖ νὰ μοῦ πῇ: ἐσκέφθη ἡ ingénue. Εἶνε ἀνήσυχος, τὰ βλέμματά του παράδοξα, δὲν τὸν χωρεῖ ὁ τόπος... Ἐχει γούστο νὰ μοῦ ἐτοιμάξῃ καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξωμολόγησι!... Χρὶ!... Βρίσκει κανεὶς τὸν μπελᾶ του μὲ ὅλους αὐτοὺς! Χθὲς τὸ πρῶτο βιολεῖ μοῦ ἐξωμολογήθη, σήμερα καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δοκιμῆς ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐστέναιξε... Ἐχασαν τὰ μυαλά των ὅλοι καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν...»

Ὁ κωμικὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐπλησίασε τὸ κομὸ καὶ ἤρχισε νὰ περιεργάζεται τὰ διάφορα ἀντικείμενα τὰ τοποθετημένα ἐπ' αὐτοῦ.

«— Μάλιστα... Θέλω νὰ τὸ πῶ, μὰ φοβοῦμαι... δὲν ἔχω τὸ θάρρος... Ἄρα σὰς τὸ πῶ μ' ὅλη μου τὴ ρωστικὴ ἀφέλεια, θὰ μὲ ὑβρίσῃτε χωριάτη! μουζίκε! καὶ τὰ παρόμοια... Σὰς ξέρουμε... Προτιμώτερο νὰ σιωπήσω...»

«Ἀλήθεια ὅμως, τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ κανεὶς στὰ ἐρωτικὰ του λόγια: ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται ἡ ingénue. Εἶνε τόσο καλὴ, τόσο ἀξιοπῆχτος! Ἐχει ταλάν, ἀλλά... δὲν μ' ἀρέσει. Πολὺ ἄσχημος... Περιπατεῖ σιωπῶς καὶ στὸ πρόσωπό του ἔχει κατὶ σημάδια... Ἡ φωνὴ του βρογχή... Κι' ἐπειτα οἱ τρόποι του. Ὅχι, ποτέ!...»

Ὁ κωμικὸς ἔκαμε σιωπηλὰς μερικὰ βήματα, κατόπιν ἐρρίφη βαρὺς ἐπὶ μιᾷ πολυθρόνας καὶ ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος του ἀπὸ τῆς τραπέζης θεωριώδως μίαν ἐφημερίδα. Διέτρεξε βιαστικὰ γραμμὰς τινὰς, μεθ' ὧς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσταμάτησαν ἐπὶ τινος γραμμάτος καὶ ἐκλείσθησαν βεβαρημένοι.

— Θεέ μου! Τοῦλάχιστον μερικὰς μυθίας νὰ ὑπῆρχαν! ἐμυρμουρίζει. Ὅλο θὰ ἔμπορευσε κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ...

«Καὶ ὅμως δὲν ἔχει ἄσχημα μάτια, — ἐξηκολούθησε τοῦς διαλογισμοὺς τῆς ἡ ingénue. Καὶ τὸ μεγαλύτερον προτέρημα εἶνε ὁ χαρακτήρ του. Δι' ἓνα ἄνδρα δὲ δὲν σημαίνει τόσον ἡ καλλονὴ, ὅσον ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα... Εἰμποροῦμε κάλλιστα νὰ στεφανωθοῦμε. Μὲ ἄλλους ὅρους δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ τὴν ἐνωσίν μας. Πῶς μὲ κῦτταζε ποῦ εὐλόγῃς... Φλόγες ἐβγαζαν τὰ μάτια του φλόγες ποῦ πυρπολοῦν! Καὶ γιατί διστάζει; δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!»

Ὁ κωμικὸς ἐστέναιξεν ἐκπρασινωτάτα. Ἐξάπαντος πολὺ ἀκριβὰ τοῦ ἐστοίχιζεν ἡ παράτασις τῆς σιωπῆς. Ἐγίνε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν στενεχωρίαν του καὶ ἔδανεν τὰ χεῖλη, ἐξ οὗ τὸ στόμα του ἐστράβωνε ἑλκεϊνά... Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐξωγραφῆθη ἀγωνία...